

DEURNE-ZUID : HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT , H. PIUS X , SINT-JOZEF EN SINT- ROCHUS.

GEEN KERKDIENTEN ...

Het is ook voor ons belangrijk dat we ons houden aan de regels.
Alvast tot 13 december mogen we dus geen Eucharistievieringen doen in onze kerken.
Er mogen wel begrafenissen doorgaan maar het aantal aanwezigen wordt dan wel beperkt tot 15 personen.
We hopen natuurlijk dat we met Kerstmis opnieuw samen kunnen vieren.
Wees zelf ook voorzichtig en probeer je echt aan de regels te houden!

WANDELEN DOOR EN MIJMEREN OVER SILSBURG

Silsburg brengt voor mij een hoop jeugdherinneringen boven. Mijn grootouders woonden in de Boterlaarbaan. Het einde van de Silsburgstraat was maar een asweg, met veel putten en bij regen veel plassen, tussen de hagen waar wij "moldenaars" gingen vangen. De eigenlijke straat begon maar ten hoogte van de Corneel Franckstraat. Corneel Franck was schepen in Deurne van 1882 tot 1887. Mijn tantes verkochten bloemen recht over het kerkhof. Er waren daar toen drie bloemenhandelaars die vooral door het kerkhof hun kost verdienden samen met de grafmakers waarvan voor ons grafzerken Verhees de gekendste was. Daar er in Borgerhout geen plaats was voor een kerkhof had de gemeente hier een grond gekocht van Baron Georges de Vinck. Het kerkhof werd geopend op 23 april 1885. In 1890 kreeg het kerkhof de benaming "Onze Lieve Vrouwekerkhof", een naam die maar zelden gebruikt werd. Wegens de grote grondbezittingen van de familie Sils rondom het kerkhof was het onder de mensen gekend als het kerkhof van Silsburg. Naar het kerkhof gingen we langs de Herentalsebaan. Die zag er natuurlijk wel anders uit dan nu. De eerste pleisterplaats was bakker Embrechts op de hoek van de Van den Hautelei en de "baan". Daar konden we toen nog 4 bollen voor één frank kopen. Die bakker kwam toen ook nog aan huis met een triporteur, ook "de viskar" met haar stootkar met mosselen en bakharing. Dan verder richting Silsburg gaan. De linkerkant tussen de Stevenslei en de Pauwelsdreef bestond in feite voornamelijk uit twee villa's. De eerste was villa "Ter Gouw" gebouwd in 1921-1922. Hierin huisde het Aartsbisschoppelijk College, de voorganger van het Xaveriuscollege van 1931 tot 1935. In 1935 werd het college overgenomen door de Jezuiten en verhuisde naar twee burgerhuizen op de Stenen Brug. Op een deel van de grond is later cinema Capri gekomen. De tweede villa was villa "Jeanne". Zij werd gebouwd in 1898 en was eigendom van William Pauwels, de oudste zoon van burgemeester Fl. Pauwels. Op 12 december 1955 werd met de afbraak van villa Jeanne begonnen om plaats te maken voor het bouwen van de kliniek van de Zwartzusters van Lier, Maria

Middelares het huidige Monica ziekenhuis. Over de school van Sint Anna was nog een villaatje van de familie Dandois. Aan de rechterkant stonden huizen met "brouwer" De Caluwé, leverancier toen voor het parochiehuis. Maar vanaf Haarden en Tegels De Ryck was alles nog braak gelegen grond tot aan de school Sint-Anna en verder weiden en velden tot aan het Eksterlaar. Van de Dascottelei was er nog geen sprake. Over de Pauwelsdreef was er een padje dat achter de school Sint-Anna en Vuurwerk Hendrickx naar de Vaartweg liep. Daar stonden enkele kleine huisjes en de firma Van de Perre was daar gevestigd, toen zeer gekend voor bouwmaterialen.

En dan is er natuurlijk, Sint-Anna, de school. In 1892 kochten de zusters der Christelijke scholen van Vorselaar grond aan de Herentalsebaan van Florent De Preter. Voordien liepen de kinderen de verre weg te voet van en naar Deurne-Noord om naar school te gaan. Er werd toen een kapel en vier klassen gebouwd. De school opende op 17 oktober 1892. In 1928 was de school uitgegroeid tot 18 klassen en meer dan 900 kinderen. Ook werden er lokalen ter beschikking gesteld van de parochiële boekerij, van de jeugdverenigingen en het kinderheil.

Op 14 maart 1890 kreeg Edmondus Eugenius Hendrickx, kunstvuurwerkmaker uit Antwerpen toelating om zijn bedrijf in Deurne te vestigen. Het zou er een grote reputatie uitbouwen.

Ik heb het al gehad over de Pauwelsdreef, wij noemden die zo omdat het inderdaad vroeger een dreef was met beukenbomen. Ter hoogte ongeveer van de Corneel Franckstraat hing er een kapelletje aan een boom waar Maria door de omwonenden jarenlang vereerd werd, vooral tijdens de oorlogen. Feitelijk was de officiële naam Florent Pauwelslei. Florent Pauwels was koopman in Antwerpen en was burgemeester van Deurne van 1885 tot 1908. De dreef liep naar het Papegaaienhof. Van de Ruggelveldlaan was toen nog geen sprake en de Boterlaarbaan was een smal kasseiwegje met hoofdzakelijk alleen bebouwing langs de kant van de Herentalsebaan. Reeds in 1565 trof men op het Boterlaar een hofstede "de Papegaey" aan. In 1682 spreekt men van een hofstede van playsantie op 't Boterlaer aan de Herenthalsche Vaerte. In april 1871 werd het eigendom van Florent Pauwels. Hij maakte er een prachtig lusthof van. Er werden vele bloemperken aangelegd, serres gebouwd en een prachtige doolhof. Er was een rozenpark met meer dan 1200 variëteiten. Hij had één van de grootste orchideeën verzamelingen van Europa. Hij behaalde met zijn bloemenverzamelingen vele prijzen. In 1913 kocht de gemeente het domein.

Gedurende de oorlog 1914-1918 was er het "Nationaal Hulp- en Voedingscomiteit gevestigd.

Ook de werklozensteun werd er uitgekeerd. De benaming "doppersbruggetje" dateert uit die tijd. Na 1918 geraakte het in verval, en kende een roemloos einde als behuizing voor daklozen. In 1937 werd het afgebroken om plaats te maken voor een nieuw bejaardenhome. In de Pauwelsdreef over de kliniek lag brouwerij de Preter. Florent de Preter had in 1874 zijn brouwerij "de ster" geopend. Na zijn overlijden werd het bedrijf voortgezet door zijn zoon Eugeen de Preter. Hier ligt de basis van de Pius X parochie. Het was mevrouw de Preter die een gedeelte van de vroegere brouwerij ter beschikking stelde voor de Pius X kapel. Op 24 december 1955 werd de kapel ingewijd. Op 16 november 1956 werd de kapelanie Pius X op Silsburg officieel opgericht.

E.Hr. Beck werd kapelaan. Ongeveer over de Silsburgstraat op de Boterlaarbaan was er een padje dat langs hovenier De Laet naar het Rivierenhof leidde. Men kon ook

naar het Boterlaarhof, een mooi kasteeltje. Men noemde het ook het hof Van Strydonck, naar de koopman die er van 1858 woonde. Vanaf 1933 ging het over naar de familie Boeckx-Lathouwers. In 1626 kwam het eigendom in het bezit van jonker Herman Dassa uit Borsbeek die het kasteeltje bouwde. De tweede zondag van mei was het Silsburgkermis!

Weet je niet wat doen ga dan maar eens wandelen op Silsburg!

Ward Wené.

HELIGE LODEWIJK VAN MONTFORT

HEILIGE PIUS X

BEZINNING ...

SAMEN

Samen is een kort woord,
maar je komt er ver mee.
Verder dan met helemaalalleen,
ook al is dat veel langer.

Helemaalalleen
is een laddertje tegen de muur,
Je hoort het: helemaalalleen.
En je denkt: ik kom er wel.
Maar je komt er niet.

Samen, je hoort het ook, veert.
Als een trampoline.
Je springt er makkelijk mee
over het muurtje,
soms tot in de wolken.

Geert De Kockere

SINT-JOZEF

"GELOVEN OP MAANDAG"

Aflevering 2 - 14 december 2020

Welzijnszorg en de kernvraag: "Waarom doen we wat we doen?"

Netwerk Attent ondersteunt en versterkt elke inzet. Voor de tweede aflevering van "Geloven op maandag" sloegen ze de handen in elkaar met Welzijnszorg.

Wat mag je verwachten?

Vorig jaar stond Welzijnszorg in het kader van 50 jaar strijd voor solidariteit stil bij de kernvraag: "Waarom doen we bij Welzijnszorg wat we doen?" Jos Mariën begeleidde het denkproces en reikte inspirerende bijbelverhalen aan. In een film brengt hij ook met verve aan wat hem ten diepste drijft. In "Geloven op maandag" maken we plaats voor zijn verhaal. Verder geeft regionaal Welzijnszorgmedewerker Brecht Thijs tips om in de lockdownperiode actief en creatief campagne te voeren. Thema dit jaar is "Wonen onbetaalbaar? Onaanvaardbaar!"

Hoe neem je deel?

De presentatie van het thema bekijk je in de loop van maandag 14 december op je eigen ritme. Voor wie wil is er dan 's avonds tussen 20 en 21 uur een gespreks- en ontmoetingsmoment voor maximum 12 - 15 deelnemers. De vraag "waarom doen we wat we doen" staat centraal en je kan ook ervaringen uitwisselen of meer tips krijgen voor de campagne van Welzijnszorg.

Begeleiding: Brecht Thijs en Rita Boeren.

Meer informatie?

Attent, Groenenborgerlaan 149 in 2020 Antwerpen. Telefoon: 03/287 35 78. Mail: attent@bisdomantwerpen.be

KERST IN SINT-JOZEF

In de veronderstelling dat we met de Kerstdagen in onze kerken nog niet mogen vieren, nodigen we u toch hartelijk uit op:

donderdag 24 december

vrijdag 25 december

zaterdag 26 december

telkens van 14u tot 16u30 om even bij de kerststal te verwijlen en eventueel een kaarsje te branden.

We vragen u vriendelijk maar toch met aandrang om de intussen gekende coronaregels te volgen:

1. mondmasker verplicht.
2. veilige afstand houden van anderhalve meter behalve met diegenen waarmee je een bubbel vormt.
3. Beperkt aantal mensen tegelijk.

Op die manier hopen we toch een beetje kerstsfeer te kunnen creëren en doorgeven in onze plaatselijke gemeenschap.

Iedereen is welkom!

Josée Rombouts en de plaatselijke kerngroep

SINT-ROCHUS.

WE HEBBEN GELOVIG AFSCHEID GENOMEN VAN

Paul Van Gerwen, geboren te Wommelgem op 22 augustus 1947 en overleden te Edegem, UZA, op 17 november 2020, August Petenlei 45.

Luc Van Wynsberghe, geboren te Borgerhout op 28 mei 1936 en overleden te Edegem op 18 november 2020, Dascottelei 37.

Charles Van Eynde, echtgenoot van Joanna Dries, Maria Mertens, weduwe van Firmin Van der Vieren, geboren te Wilrijk op 26 juli 1931 en overleden in het Woonzorgcentrum Rugeveld op 25 november 2020.

Charles Van Eynde echtgenoot van Joanna Dries, geboren op 12 oktober 1934 en overleden op 27 november 2020.

Cornelis Roerbert, geboren op 22 juni 1968 en overleden op 26 november 2020.

Germaine Herreman, echtgenote van Antoine Mortier, geboren te Berchem op 6 juni 1929 en overleden te Deurne op 29/11/2020. Woonzorgcentrum Rugeveld.

We bieden aan familie en vrienden onze innige deelneming aan.

Dichte mist

Ben je ooit in een dichte mist verzeild? Zo dat je echt bijna geen hand voor je ogen zag? Heel bevreemdend. Het is net of je in een andere wereld terechtkomt. Alles lijkt zo ijl, zo onwezenlijk. Je bevindt je in een wolk en je lijkt afgescheiden van het echte leven. Stephen King, een Amerikaans schrijver van horror, schreef er een verhaal over "Mist". Even de korte inhoud: een vader gaat met zijn zoontje naar een supermarkt. Al heel vlug komt er zo een mist op dat niemand zich nog buiten waagt. Eerst ontstaat er zowel bij het personeel als bij de klanten een lichte paniek. Men begint zich opgesloten te voelen, gevangen in een toestand waar je zelf geen vat op hebt. Er ontstaan spanningen. Angst steekt de kop op en bij sommigen slaat de verbeelding op hol. Men begint daarbuiten vreemde, buitenaardse wezens, monsters

te zien. Eén van de vrouwen is ervan overtuigd dat God, een wraakzuchtige God, hen wil straffen. Hij komt hen afrekenen op hun zonden. De toestand waarin ze zich bevinden is een voorbode van het einde der tijden. Uiteindelijk blijkt de mist veroorzaakt door een geheim experiment van het Amerikaans leger. Spijtig genoeg zijn er ondertussen slachtoffers gevallen. En wat hebben ze ondertussen niet meegemaakt! Onzekerheid hoe het zal verder gaan, afgesloten van familie en vrienden, geduld dat op de proef wordt gesteld, zich gevangen voelen, angst voor een onbekend gevaar en wat is de betekenis van dit alles. Waarom moet hen dit overkomen?

Toen ik dit verhaal las, kon ik niet anders dan denken aan de grote crisis die ons vandaag door een pandemie treft. Nooit in de geschiedenis werd onze wereld zo in haar totaliteit getroffen. Is het een straf van een wraakzuchtige God, zoals de vrouw uit het verhaal van Stephen King hun situatie verklaart? Ik denk dat we zo een beeld over God al lang achter ons hebben gelaten. Toch zitten ook wij met vele vragen. Niemand van ons treft schuld, je mag nog zo voorzichtig mogelijk zijn, toch slaat het virus toe. Waarom? Waarom moeten we plots op de rem gaan staan? Waarom worden we verplicht stil te staan, worden we gedwongen het rustiger aan te doen? Waar hollen we naartoe altijd maar sneller en sneller, altijd maar meer en meer, altijd maar verder? Zijn we niet een beetje zoals de bouwers van de toren van Babel die ook niet meer te remmen waren in hun drang op eigen kracht de hemel te bereiken? Of zijn we zoals Ikarus uit de Griekse mythologie die met zijn zelf gemaakte vleugels steeds hoger en hoger vloog tot de zon de was tussen zij veren deed smelten en hij neerstortte?

Erna Van Tichel

UITKIJKEN NAAR KERSTMIS ...

Kerstmis komt reeds dichtbij en we hopen dat we dan weer samen mogen vieren in onze kerk.

We hopen dat de getallen mogen blijven zakken en dat er langzaam maar zeker weer méér mogelijk wordt.

Blijf in elk geval heel voorzichtig en laten we ons samen aan de regels houden.

BEZINNING ...

We denken wel eens: je ergens welkom voelen heeft niets met bakstenen te maken , het gaat niet over luxe, niet over geld of rijkdom .

Dat is waar.

het gaat over de mensen, mensen met een open hart, bij wie je warmte en rust kan vinden.

Welkom zijn is mogen zijn wie je bent, je aanvaard voelen en kunnen groeien .

Het gaat over een plek om thuis te komen.

Maar ik vraag jou:

Hoe maak je een warm nest
in een huis dat koud en vochtig is ?
Hoe kom je tot rust als zorgen en angsten aan je vreten ?
Hoe kan je jezelf ontplooien als je omringd wordt door conflict ?
Hoe kan je je ergens thuis voelen als je niet eens een huis hebt ?

Het dak boven je hoofd
zegt veel over de kansen die je krijgt .

Als mensen niet
menswaardig kunnen wonen ,is dat dikwijls
omdat ze niet echt welkom zijn in onze samenleving.
We maken gewoon geen plaats voor hen . “
H . van Hove .